Την Πέμπτη της Διακαινησίμου, έτυχε να ταξιδέψουμε μέχρι την Πάτρα, μα και στην ευρύτερη ορεινή περιοχή.Ήταν η πρώ τη φορά που οδηγήσαμε στο προσφάτως εγκαινιασθέν τμήμα της εθνικής οδού Κορίνθου – Πατρώ ν. Η τελευταία φορά που το διασχίσαμε στην προτεραία του μορφή ήταν μια νύχτα στις αρχές του Γενάρη, ένα 24ωρο μετά το κύμα κακοκαιρίας, που είχε με σφοδρότητα ενσκήψει.

Ήταν, τότε, μια περιπετειώδης εμπειρία, ειδικά αν ήθελες να ξεμπερδέψεις γρήγορα από τις απανωτές δοκιμασίες της μοναδικής λωρίδας κυκλοφορίας, στολισμένη ενίοτε με σωρούς χιονιού στις γωνιές των παρακάμψεων. Ήταν και οι παίκτες της αντίπαλης ομάδας από το αντίθετο ρεύμα, που έρχονταν απειλητικά, πάνω σε ένα βρεγμένο οδόστρωμα με μηδενικές θερμοκρασίες. Αν έπεπε να το βαφτίσουμε θα το αποκαλούσαμε Αχαϊκή Ρουλέτα.

Περασμένα αυτά, Άνοιξη πια, με φωτεινές λαμπρότητες, χωρίς αλάτια στην άσφαλτο, με 20 βαθμούς αλλά και τον πουνέντη να ασπρίζει έναν καθόλα θυμωμένο Κορινθιακό. Το οδικό δίκτυο, ημιτελές μεν, αλλά σαφώς πιο ασφαλές και ταχύ από εκείνη την επικίνδυνη ταλαιπωρία, που αφαίρεσε τόσες ζωές, τόσο άδικα.

Κάτι που θα έπρεπε να είχε ολοκληρωθεί ένα τέταρτο του αιώνα νωρίτερα, πλησιάζει να γίνει πραγματικότητα στις μέρες μας και δεν χάθηκε η ευκαιρία για όσους ασκούν εξουσία να παραστούν στα εγκαίνια και να αρθρώσουν τις γνωστές κενές μεγαλοστομίες. Εντύπωση προκαλεί το γεγονός ότι υπάρχουν ακόμα πολίτες που παρευρίσκονται, και δη μεγαλοβδομαδιάτικα, σε τέτοιου είδους τελετές.

Παρέστη και ο καθ' ύλην αρμόδιος υπουργός ο οποίος ανακοίνωσε τα ονόματα που θα δοθούν στις σήραγγες. Η μακρύτερη εξ' αυτών, η έως σήμερον αποκαλουμένη «Παναγοπούλας», θα λάβει το όνομα του πρώην πρωθυπουργού, εκείνου που εμπνεύστηκε την «αλλαγή». Έτσι ο υπουργός μας σε ένα κρεσέντο ιστορικής αλληλεγγύης ολοκλήρωσε λέγοντας για τον πρώην: *«που ενέπνευσε πολλούς από εμάς, όπως εμπνέει σήμερα ο ...»* και ανέφερε το όνομα του νυν πρωθυπουργεύοντα.

Διερωτώμενος τι είναι πιο οδυνηρό, ανάμεσα στο: «όντως πιστεύει αυτό που είπε;» η «τα λέει χωρίς να τα πιστεύει διότι έτσι βολεύει την πολιτική του καριέρα;», αναλογίζομαι ακολούθως, πιο άραγε να ήταν το πιο σύντομο δρομολόγιο; Εκείνο που εκκίνησε «ΕΟΚ και

ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο» και κατέληξε στα «πακέτα Ντελόρ» ή το άλλο που ξεκίνησε από το «σχίσιμο των μνημονίων» και τερμάτισε στο «τα υπογράφω όλα», επιπροσθέτως δε, το παρουσιάζω ως λαϊκή κατάκτηση.

Τέλος πάντων, τουλάχιστον το έργο είναι εδώ, έγινε, συντόμως θα ολοκληρωθεί, ο κόσμος θα κυκλοφορεί ταχύτερα και ασφαλέστερα. Εξάλλου αυτά δείχνουν να είναι τα πιο πολύτιμα αγαθά του σήμερα. Η ασφάλεια και η ταχύτητα. Από το πόσος χρόνος απαιτείται να πάμε από την Κόρινθο στην Πάτρα, έως τις ιντερνετικές συνδέσεις.

Έβλεπα τα πελώρια χωματουργικά έργα στον νέο οδικό άξονα, τις σήραγγες, της Παναγοπούλας προεξαρχούσης βεβαίως βεβαίως, το μέγεθος των εργοταξίων και ένιωθα την παρουσία του 21ου αιώνα. Που έρχεται σαν μια τεραστία σβηστήρα και όπου περνά σβήνει την Ελλάδα του 20ου αιώνα. Όπως πιθανότατα έγινε τότε που ο Τρικούπης άπλωνε τα σιδηροδρομικά δίκτυα και σβηνόταν η Ελλάδα του 19ου αιώνα. Ή όπως πολύ παλιότερα ο Χριστιανισμός έκτιζε την πίστη του με υλικά των αρχαίων ναών.

Κι΄ όλα αυτά την Πέμπτη της Διακαινησίμου, 20 **Απριλίου** **2017**
...και του χρόνου.